

Îndemn cătrefrumusețe

de Alina Alecu,
Fondator Porphyras

Întotdeauna am căutat frumosul în viață, vizibil sau bine ascuns sub straturi de sărăcie, neputință sau decădere. Pot adora splendoarea redusă la tăcere a unei case vechi, în paragină, știu să observ trecutul glorios al unei cetăți în ruină și mă pot deplasa cu imaginația în pași ușor de dans prin vremuri demult apuse.

Desigur, frumusețe există și astăzi, nu e doar apanajul amintirilor ce vin la pachet cu un cubuleț de zahăr care șterge orice umbră dintr-o imagine, făcând-o pe loc perfectă: ah, ce vremuri! Desigur că mi-ar fi plăcut să trăiesc în Bucureștiul interbelic, a cărui frumusețe mitică ne-a fost împărtășită de marii noștri scriitori, pictori, muzicieni...

Încă din copilărie am cunoscut o pleiadă de oameni în vârstă, care au trăit cei mai frumoși ani în perioada dintre războaiele

ritualul dulceții cu apă rece, și a cafelei turcești, servită grațios în cești fine și micuțe din porțelan, totul adus pe o tavă generoasă, cu un mileu din dantelă pe mijloc.

Îmi amintesc senzația că timpul rămăsese în loc în acele case și puteam presimți un stil de viață complet diferit de cel modern, cu reguli stricte, de neabătut. De exemplu, doamnele, oricât de în vârstă, nu ieșeau din casă cu părul nearanjat, fără ciorapi (oricât ar fi fost de cald) sau în hainele de interior.

nia obligatoriu), ciorbă aburindă, friptură cu piure de cartofi și salată (sau murături) și desert, toate obligatoriu pregătite în casă și savurate din farfurie specifică, din serviciul de porțelan primit cadou la nuntă.

Desigur, majoritatea acestor familii fuseseră afectate de anii grei ai războiului sau de sărăcia de după, fără a mai aminti regimul comunist, care a făcut tot posibilul să zdrobească frumosul și binele din viețile atâtor oameni. Și, cu toate acestea, tradițiile au fost perpetuate, înclinația către estetic a rămas, ca și dorința de bucurie, oricât de insignifiantă ar fi fost ea. Ritmul trepidant de viață actual, însă, a reușit de schimbe mulți factori în viețile noastre: nu mai cunoaștem tihna, firescul, nu mai știm să observăm. Cafeaua se bea pe fugă, din pahar de carton și cu un ochi în telefonul mobil, prânzul se ia pe tastatura laptopului, direct dintr-o casoletă de plastic.

Desigur că trebuie să ne adaptăm vremurilor, că este necesar să facem multi-multitasking și nu mai putem altfel, dar ar fi atât de benefic dacă am reuși să ne smulgem în fiecare zi un sfert de oră pentru a admira în liniște ceva frumos: un copac semeț, o floare parfumată, un petec de iarbă sau de cer senin, rochia cochetă a unei colege sau doar să savurăm o cafea dintr-o ceașcă fină din porțelan.

mondiale, rude sau prieteni de-ai bunicii. Eram mai mult decât bucuroasă când mergeam în vizita din care nu puteam lipsi

Duminicile la prânz mă năpădesc amintirile meselor în familie, în care defilau aperitive (însoțite de țuica ce le accompa-